

ВАРНЕНСКИ

КОРЕНЯК

Орган на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“

Брой
3 лв.Год. абонаментъ 25 лв.
Излиза ежемесечно.Редакция и администрация въ клуба
— Варна, ул. „6 Септември“ № 23.Обявления се приематъ
по споразумѣние.Брой
3 лв.

Умѣстна мѣрка.

Общинската управа бѣ наре-
кла най-късно до 15 Ноем-
рий т. г. всички собственици
да обгорятъ, почистятъ и разо-
ратъ запусѣлите си мѣста
(хаври) изъ лозята подѣ страхъ
на глоба.

Мотивъ за тая разпоредба е
— появата на ливадна пепе-
руда, която при благоприятно
време застрашава всички про-
дѣлни посѣви.

Въ миналия брой 7 на дру-
жественния ни органъ, макаръ
и повърхностно, бѣ зачекнатъ
въпроса за разработване и по-
чистване лозя, хаври, грамади
и пр., съ огледъ запазване
интереситъ на стопанитъ, безъ
да се е имало подѣ ржка тая
общинска разпоредба, рожба на
подаиждната земледѣлска кате-
дра (заповѣдь № 72 отъ 24
октомври).

Сама тая себѣ си тя има двѣ
добри страни: 1 — предпазване
посѣвитъ отъ ливадната пепе-
руда и други врагове на плодни
прѣвчета и пр. и 2 — напомня
дългътъ ни къмъ собственитъ
интереси отъ имотитъ ни, а
общо взето — възпитателно
значение — „да не бѣгаме отъ
труда“.

Последнитъ статистически дан-
ни за земитъ въ Варненското
землище, макаръ и безъ строго
разграничение, даватъ ясна
представа за положението на
полскитъ ни имоти, изразени
въ цифри отъ декари:

Ниви = 12870.5; ливади и
пасбища = 269.2; разни гра-
дини = 2215.2; пустующа земя
= 510.9 дек.; лозя = 12276.4
и общ. гора 34612 или всичко
= 62754.2 декара.

Значи, на книга (статистика)
въ Варненското землище има
пустующа земя 510.9 декара,
която именно подв. земледѣл-
ска катедра и общината ни
иматъ предѣ видъ, като гнѣздо
на ливадна пеперуда, която
тѣбва да се унищожи, като
се разработи тая площъ земя.

Действителността, обаче, по-
казва, че Варненското землище
има повече отъ 15,000 декара
нѣкога работена земя, декла-
рирана презъ н. г. като ниви,
черничевы градини, ливади и
пасбища, но не се обработва
отъ десетки години. Пустую-
щата земя — това сж мѣста
свършено негодни за обра-
ботване (грамади, сипеи и от-
падъци отъ пороища земи).

Следователно, ако се държи
точна смѣтка, както е самата
действителност, Варна има
около 15,000 декара пустующа
земя за обработване, което
тѣбваше да стане въ срокъ
отъ 5—10 дни — нѣщо неми-
слимо.

Другъ би билъ въпроса на
съзнателност, привикване
къмъ трудъ младото поколение,
обичъ на собствено парче земя
и обръщането му въ градинка,
ала за това сж нужни и сред-
ства.

Дръзко е, но е истина, ако
се каже направо, че по-голь-
мата частъ отъ Варненскитъ
лозя, макаръ разорани, обръ-
нати въ ниви или бобища —
не си покриватъ разноснитъ.
Почвата край Варна е само за
лозя, а разработването на та-
кива иска парични средства.

Затова именно и общото мнѣ-
ние се изрази въ бездѣйстви-
е. Обаче, дългъ се налага на
Варненци, всѣкой споредъ си-
литъ си да се погрижи, да по-
чисти, обгори и разработи запу-
снатото си мѣсто въ лозята, безъ
да чака заповѣди отъ властта.
Насила спасение нѣма, освенъ
съзнание.

Въ болшинството си варнен-
ци сж земледѣлци и лозари.
Знаятъ, какво ражда тѣхната
земя, и тѣбва да я изпользу-
ватъ.

Но, неможе да се укрие, па
и не е срамно, ако се каже, че
сжщото болшинство сж еснафи
и бедни хора. Ако отъ малко-
малко разполагаха съ срѣдства,
то нѣмаше да чакатъ заповѣдь
подѣ мотивъ отъ ливадни пе-
перуди и пр.

Въ случая, време е вече об-
щината да се замисли за по-
вдигане нѣкога цвѣтущото ло-
зарство въ Варна, било съ кре-
дитъ предѣ Популярната банка
(която и безъ това е въ услуга
на варненци) и облагоустроенъ
лозовъ материалъ отъ общин-
ския разсадникъ, било чрезъ
доставка мотори за изораване
такива мѣста. Ако общината
или подвижната земл. катедра
желаятъ да видятъ обработена
земя, то не е спасението въ
глоба, а въ подпомагане, па и
чужденци — курортисти нѣма
да недоумѣватъ при сегашната
картина на неизпользувана земя
и да ни мислятъ:

Или за богати землевладѣл-
ци, които иматъ чифлици, та

не имъ остава време да се за-
нимаватъ съ дребни парчета
земя;

Или за голѣми спекуланти
търговци и индустриалци, ко-
ито не се занимаватъ съ земе-
дѣлие — или пъкъ за крайно го-
лѣми фукари.

Умозаклучения, които драз-
нятъ чувствителния варненецъ.

Изъ дружественния животъ.

На 24 Ноември т. г. се
чете въ клубното помѣще-
ние първата беседа отъ дру-
жественния секретаръ г. Г.
Балабановъ на тема: „Цѣль
и задачи на дружеството
ни и сегашната действител-
ност.“

Салона бѣ добръ посѣтенъ,
обстоятелство, което ни рад-
ва — съ интереса, който бу-
дять нашитъ беседи и рефе-
ренции.

На 30 с. м. се състоя пър-
вата годишна традиционна
вечеринка въ салона на Ев-
рейския народенъ домъ. От-
радно впечатление направи
отличния редъ, доброто по-
сѣщение и семейна заду-
шевностъ.

Въ едно отъ последнитъ
си засѣдания Управ. съветъ
на двото, като взе предѣ
видъ:

1) че въ болшинството си
варненци сж лозари, на ко-
ито лозята, вслѣдствие вой-
нитъ, филуксерата и стопан-
ската криза — сж обрънали
на пустующи земи (хаври);

2) че общината има съз-
даденъ лозовъ разсадникъ
съ прѣмо предназначение
„преди всичко подпомагане
варненскитъ лозари съ ло-
зовъ обработенъ материалъ“,
съ целъ да може да се въз-
обнови нѣкога цвѣтущото
ни лозарство и

3) че сега, когато общи-
ната опредѣля ценитъ на
тоя лозовъ материалъ е нуж-
но да се ходатайствува за
подигане на тоя родъ поми-
нъкъ, а не да се прибѣгва
до мѣрки, които още по-
вече съсипватъ и безъ това
огорѣлитъ лозари

РЪШИ:

Да се ходатайствува предѣ
общинската ни управа:

1) Рѣшити, които се
пропадатъ лозарство и

града — да се поддържа
цена, съ огледъ интереситъ
на фиска.

2) Рѣшити, които се
облагородяватъ за нуждитъ
на нашето лозарство, да се
продаватъ при една мини-
мална цена;

3) Да се резервиратъ око-
ло 150,000 резанки за нуж-
дитъ на дружественитъ чле-
нове, които, ако не се орга-
низиратъ въ стопанска ор-
ганизация и изпользуватъ, да
се изпользуватъ отъ общи-
ната.

Сѣмейството Асѣнови
(Мухтарови)

На улицата Ямболска и Русенска
№ 2, до пазарната площъ живѣе
отдавна скромния и съгражданинъ
Димитъръ Мухтаровъ съ тричленно
то си сѣмейство: жена, синъ и дъ-
щеря. За него, а особено за баща
го, Мухтаровъ сж писали вече нѣко-
ленски вестници: Общински вест-
никъ за 1928 год., бр. отъ 19 вест-
никъ IX и 13 X (за заслугитъ на
Никола къмъ Варна въ турбашата
ме), в. Новини отъ 7 II 1927 г. е
писалъ за Никола и Димитъръ
тарови и въ последно време в. Мух-
но Море отъ 18 VIII 1928 описва
назидателния мизей на Димитъръ
Мухтаровъ въ градината му и гово-
ри за неговитъ предшественици.

Въ тази статия искаме да разка-
жемъ нѣщо по-вече за това исто-
рическо сѣмейство и за заслугитъ
му къмъ България въобще и спе-
циално къмъ Варна.

Интересно е родословието на то-
ва сѣмейство. То може да се про-
следи до доста отдалечена епоха.
Отъ сѣмейнитъ записки на сѣмей-
ството (сѣмейната хроника) узнава-
ме за прадѣда имъ, нѣкой си Ван-
гелно Асѣновъ Симеоновъ, че той
се е родилъ и живѣлъ въ боляр-
ската махла на гр. Сливенъ нарече-
на Ключохоръ, приблизително въ
срѣдата на XVIII столѣтие. Той ималъ
синове: Ставри (Кръстю) и Вангелъ.
Отъ тѣхъ Ставри е ималъ синове:
Стоянъ и Никола. Този Никола пъкъ
е баща на революционера х. Дими-
търъ Асѣновъ, така щото това сѣ-
мейство въ по-ново време се е раз-
дѣлило на два клона, известни по
политическа и революционна дея-
телност. Синътъ на Вангелно Асѣ-
новъ Симеоновъ, наричанъ после
Хасенча (чистокръвенъ) се е пресе-
лил още малкъ въ Одринъ, дето
се училъ и следъ това се е оженилъ
за нѣкоя си дѣвица Султана.
Занятието му, както и на баща му
било търговия съ манифактура. О
своитъ родители той знаелъ, че тѣ
ния родъ произхождалъ отъ старъ
тъ боляри на II-то българско цар-
ство и че ималъ крѣвни връзки съ
боляритъ Голаръ (отпосле обявенъ
въ Търново отъ църковския архие-
пископъ Василий). Голаритъ се
Гърнъ въ духовенъ родъ, а царъ
Гария не да

...що български и Калоянъ. Та поддържала въ семейството имъ. ...въ речта ...село (остров- ...на 5 VII ...изтъкналъ ...другото: „не бихъ земахъ ...си такъвъ тежъкъ товаръ, ...да се допитамъ до моята чи- ...съвестъ и не бихъ билъ ...уверенъ, че предпочи- ...да умра, отколкото да се по- ...недостоеенъ“... (единодушна ...отъ четниците: „Да е ...хаджи Димитъръ, царятъ на ца- ...а днесъ нашъ милъ войвода!“) ...очевиденъ намеръ на своя пре- ...родъ. Макаръ че за болярско- ...имъ произхождение нѣма писме- ...доказателства — па и не могло ...има — обаче това е твърде въз- ...можно, защото такива семейни тра- ...диции, предавани отъ поколения на ...поколения, често заслужаватъ из- ...вѣстно доверие, ако не въ подроб- ...ности, то поне въ главни чѣрти. — ...За преселения въ Одринъ Вангелъ ...Асѣновъ, намираме нѣкои косвени ...сведения въ „Историята на гр. Слив- ...енъ“ издадена отъ д-ръ С. Таба- ...ковъ (София 1924). Въ тая простран- ...на и интересна история, въ забеле- ...жителната на т. II на стр. 107 се каз- ...ва: „Отъ де е билъ родомъ тоя ...българинъ не се знае, но оче- ...видно Дибичъ безъ познаване на ...турските сили въ Одринъ не би се ...решилъ да тръгне за тамъ отъ Слив- ...енъ съ около 5000 души „для ...освобождения само Царя града“, ср. ...стр. 254 на анонимния трудъ „Spa- ...ciosa Graecia“, cf. Slade — Re- ...cords of Travels in Turkey, Greece ...etc., London 1833, p. 423 — 424. Въ ...сащата история д-ръ С. Табаровъ ...пита въ недоумение: „кой е билъ ...тоя англичанинъ (?), който споредъ ...Рачковски (Горни пазнишъ) миналъ ...въ Сливенъ и излязълъ на сливен- ...ци, а въ възстатъ и се освобо- ...дилъ, а турците, за да бждатъ ...въ Одринъ, минали тѣхъ и руситѣ — ...на Сливенъ въ тая война е билъ ...сливенецъ съ известностъ име, ...на Михаилъ Колоний“). Като ...събитията презъ руско тур- ...ска война 1828—1830 год. можемъ ...да сетимъ, че това тайно, неиз- ...вестно лице е билъ Вангелъ Асѣ-

новъ. Въ записките на семейството Мухтарови узнаваме, че тогава въ Одринъ е съществувалъ таенъ български окръженъ комитетъ. За жале, не се споменува нищо по-вече за него: отъ кога почналъ да съществува, кой му е билъ основателя и какъ е билъ съставътъ му. Знае се само това, че по желанието на руското правителство въ навечерието на руско-турската война 1828 — 1829 г. му се препоръча отъ стра- на на комитета нѣкой доверенъ човѣкъ, който да познава добре България (собствено тогава Турция) и да бжде водачъ и информаторъ на руската армия, билъ посоченъ за та- кавъ Вангелъ Хасенча Асѣновъ. Вед- лага Вангелъ тайно заминава презъ Дунава за Русия (1828, м. мартъ). Турците като узнали, че Вангелъ го имало вече въ Одринъ, сж го за- ледозрели въ предателство и турски- те власти разпратили навсякъде изъясно до всички власти (17. III. 1828) да не допуснатъ Вангелчо, кои исторически гяуринъ, най-опас- ния и най-върлия девлетъ душманъ е хакъ дининъ шехтанъ, да избѣ- ги отъ България. При заминаването и той се е отбилъ въ Сливенъ и тамъ насърдавалъ сливенецѣ да изстанатъ (за това говорихме по- рече). Въ Русия Вангелчо предалъ въ императора Николай I писменно изложенитъ оплаквания на Одрин- ския окръженъ революц. комитетъ противъ непоносимия турски режимъ и той самъ (Вангелъ) казалъ на им- ператора: Нѣма да имате потолѣмъ

дѣлъ въ небесното царство, откол- ко ако освободите българския на- родъ отъ османското иго. Надъ Бълга- рия владѣе нетърпимо тегло: без- честие, клане, бѣсилки и пр. — Им- ператора отговорилъ: „имахъ раз- рещение отъ великитѣ сили да обя- вя изстребителна война противъ тур- ския тиранинъ, но тия ваши писме- ни доказателства сж за мене важни и ще бждатъ нуждни въ случай, ако нѣкои ни обвинятъ въ нѣщо или ако стане нужда да забиемъ руския побѣдоносенъ ножъ въ сърцето на османската държава. — Следъ това императорътъ веднага заповедалъ да преоблекатъ Хасенча въ унифор- ма на пълненъ генералъ. На 14. IV. 1828 излъзе императорски указъ да бжде Вангелъ аташиранъ като пъл- ненъ генералъ при главнокоманду- ющия маршалъ Витгенщайнъ, смѣ- ненъ отпосле съ Дибичъ, нареченъ Заббалкански. Тая война е била на- речена въ началото Дъдо Иванова, отсетне е била наричана Дибичова и се свърши въ края съ обща бозгуна (развала). Тукъ нѣма сега да гово- римъ за първоначалнитѣ фази на войната отъ като рускитѣ войски на 26. IV преминали Дунава въ три на- правления. По пътя преди да дос- тигнатъ руситѣ до Вейсалъ и Одринъ, една частъ отъ руската армия об- сажда Варна. Силния турски гарни- зонъ на варненската крепостъ е билъ постепенно обсаденъ отъ рус- ката армия откъмъ сушата, девнен- ското езеро и морето. Отъ двѣтъ страни сж били дадени голѣми жер- тви, най-сетне турския гарнизонъ се предалъ на руситѣ на 27. IX 1828. Споредъ Епанчинъ руситѣ вземали въ пленъ 6000 души и 178 оръдия, а останалата турска войска била от- пузната. За обсадата на Варна и боеветъ около нея любопитния мо- же да прочете две пространни ста- тии въ IV кн. на Извѣстия на Вар- ненското археолог. дружество.

Най-сетне руситѣ стигнали до Вейсалските позиции и се установи- ли на бивакъ въ Саксандере, около 65 км. отъ Одринъ, къмъ Черно море. На 7. VIII руската армия пре- дала Одринъ, а на 11. VIII го пре- зела съ пристѣпъ. Следъ това трѣб- вало да се разбиятъ турскитѣ вей- салски позиции. Обаче, по-напредъ преди да се впуснатъ въ атаката, Дибичъ и Вангелъ придружени отъ 5 донски козаци на коне излезли на рекогносцировка на турскитѣ сили и се възкачили на върха на Дер- вишъ тепе, но били веднага съгле- дани и обстелвани отъ турската авангардна рота. Вангелъ е билъ убитъ, а конѣтъ на Дибича тежко раненъ. Дибичъ веднага се прехвър- лилъ на коня на убития Вангелъ, а рускитѣ козаци грабватъ тѣлото на Вангелъ и го отнесагъ на бивака въ Саксандере, кадето билъ погребанъ съ военни церемонии при 21 салю- тенъ топовенъ гърмежъ. На мѣстото на погребаниятъ руситѣ поставили камѣкъ. Гробътъ на Вангелъ се зна- елъ и до днесъ.

Въ семейнитѣ записки на Мух- тарови (Асѣновци) по тоя поводъ се говори така: „Съ убиването на бо- ляръ Вангелъ на върха на Дервишъ тепе (21. VIII. 1829 г.) е първо затѣм- нение на българския небосклонъ, а съ предаването отъ великитѣ сили (Англия и Франция) на 13. IV. 1830 г. ултиматумъ за изпразване на взети- тѣ съ крѣвъ турски земи е второ затѣмнение на българския небо- склонъ. Съ тѣзи две дати угасна и звѣздата ни за освобождение и се разори цѣлия балканъ“.

Съставителитѣ на семейната хро- ника не сж схващали добре логиката и значението на тогвашинитѣ исто- рически събития. За освобождението на България не бѣха още узрели об- щитѣ политически условия. По силно- чения следъ победоносната война Одрински миръ 1830 сж били ос- вободени само Молдавия, Влахия и Сърбия; сжщия договоръ помогналъ за обявяване на Гърция като напѣ- рко независима държава (Лондонски протоколъ отъ 3. II. 1830) вмѣсто да остане тя полунезависима държава съгласно първоначалния Лондонски договоръ отъ 1827 г. Така що го тогвашиниятъ българскъ небосклонъ не

зависѣше отъ отдѣлни лица, а отъ общата политическа констелация. Тукъ се кръстосаха интереситѣ на Русия за консолидация на своята държава по проекта на Екатерина II възприетъ и отъ последующитѣ руски държавници и интереситѣ на западнитѣ държави, които не жела- ели да се сгромоляса Турция извед- нажъ и за това всячески замедлява- ли нейното разчленяване (проф. В. Ключевский: Курс русской истории, часть V. Петербургъ 1921, стр. 237 — 222).

Въ руската история личността на Вангелъ Асѣновъ може да не пред- ставява никакъвъ интересъ. Обаче за българската история тя е по това интересна, че се е появила въ тѣзи отдалечени години, когато съзнате- лни люде въ България сж били малко и помежду тѣхъ изпѣква Вангелъ Асѣновъ.

Въ тази война българитѣ сж дали сравнително малка помощъ на руси- тѣ съ изключение помощта имъ при Провадия. Почти всички по-важ- ни български възстанически сили били заминали по-отрано за Гърция, за да се биятъ за освобождението ѝ (1821—1828). Единствена кавале- рия въ грѣцкото възстание била съ- ставена отъ доброволци изъ Бълга- рия, Тракия и Македония подъ пред- водителството на българитѣ: х. Ми- халъ, х. Христо, х. Петъръ, Семко и др. Отъ тѣхъ х. Христо до скоро бѣше живъ въ Атина; дали е живъ и сега, не знаемъ.

Вангелъ Хасенча оставилъ подиръ смъртъта си малолѣтното крѣгло си- раче Никола, защото майка му Сул- тана се е поминала още по-рано отъ чума. Приятелитѣ на Вангелъ пре- хвърлили Никола отъ Вейсалъ въ Бургасъ, а отъ тукъ чакъ въ Бѣла, дето той порасва и около 1843 се преселва въ Варна. Тукъ той съ своя тактъ съумѣлъ да спечели по подо- бие на Мицкевичовия Конрадъ Ва- ленродъ доверието на Турците и тѣ го признаватъ за голѣмъ чорбаджия и го назначаватъ на служба като главенъ мухтаръ. Отъ какво доверие и отъ какъвъ авторитетъ той се пол- зувалъ предъ турцитѣ по-рано кра- снорѣчиво фактитъ изложени въ у- помнатитѣ вече броеве на Общин- ски вестникъ, дето се говори, че е можалъ да освободи отъ неизбѣжна бѣсилка 4 младежи уловени като революционни куриери на пътя меж- ду Русе и Варна: освободилъ отъ бѣсилката полъ Ганчо, обвиненъ въ комитаджийство; чрезъ корпусния командиръ Хасанъ паша предовра- тилъ въ навечерието на войната 1877 клането на варненското християнско население, като арестувалъ мюгесерафина, софитѣ и пр. които се готвили една нощъ да изколятъ християнското население, както то е било изклано въ Каварна.

Революционеръ х. Димитъръ, за когото казахме, че билъ отъ сжщия болярски родъ, като се научилъ, че роднината му Никола Мухтаровъ е въ Варна и тамъ добилъ голѣмо влияние, посѣтилъ го тайно въ Вар- на на два пѣти: презъ 1859 (августъ) и 1864 (септемврий) и двамата се съвѣщавали по църковнитѣ и рево- люционни въпроси.

Най-сетне удари часътъ на осво- бодението на Варна 1878 г. Подъ командата на генералъ Цимерманъ единъ руски отрядъ пристигналъ отъ Добричъ, обсадилъ околнитѣ баири на града, а 600 души войници отъ разни видове оръжие влезли въ гра- да и се наредили предъ българската църква Св. Архангелъ Михаилъ чакъ до ченкене пазаръ, дето бѣха на- редени турскитѣ войски за даване во- енни почести на побѣдителитѣ. Въ църквата се отслужилъ молебень и български попъ Христо Върбановъ поръсилъ рускитѣ войски: „За оста- налитѣ церемонии по предаването и посрещането, а особено за любо- питни пророчески речи произнесени по тоя исторически за Варна случай, отъ Никола Мухтаровъ и генер. Ци- мерманъ ще говоримъ въ следующия брой на вестника.“

Я. Романчукъ.

Следсезонни бележки и мнения.

Въ нашия вестникъ доста се пи- сѣ за преимуществата и недостатѣцитѣ на варненското морско лѣтowiще отъ което общината и нѣкои срѣди- чката знаменитѣ приходъ за за- падналиятъ въ търговско отношени- градь. Преимуществата му сж: кра- сиво мѣстоположение, умеренъ кли- матъ презъ лѣтвентъ курортенъ се- зонъ и близостта на плажа допрекъ до хубавата морска градина. А пъкъ недостатѣцитѣ му сж: ветровито влажно и студено време презъ оста- налитѣ месеци (ноемврий до май), което прави невъзможно гостуването на външнии посѣтители презъ тия мѣсеци или казано накратко: кра- ткосрочността на сезона и непод- готвеността на гражданитѣ да по- срещатъ лѣтовници и да имъ доста- вятъ необходимии удобства, особено за лѣтовници идващи отъ странство. И ако го казваме, че градътъ ни не е още подготвенъ да задоволи по- азискателни лѣтовници, това го раз- бираме въ широкия смисълъ на ду- мата: удобни хотели и за разни ка- тегории хора, добри и добросъвѣстни гостилници и млѣкарници стоящи подъ грижливи контролъ на общи- ната, по-комфортни кафенета наго- дени къмъ нуждитѣ на европейцитѣ, добри и културни обноски спрямо посѣтители, гарантиране на нужно- то спокойствие на лѣтовниците и много други. Последнитѣ недоста- тѣци сж отъ този родъ, които не могатъ веднага да се премахнатъ; тѣ ще изчезватъ постепенно съ на- предъка на културата, за което сж длѣжни да работятъ не само общи- ната, но и по-интелегентни граждани. А за сега не трѣбва да си правимъ иллюзии и трѣбва да признаемъ, че при сегашнитѣ условия — като оста- вимъ на страна зимния сезонъ — нашето лѣтowiще не може да при- влича иностранныи богаташи. Нѣкои мислятъ, че построяване на единъ голѣмъ хотелъ за иностранныи посѣти- тели би привлекло маса гости отъ Европа. Голѣмо заблуждение и не- правдоуване на въпроса: Европейски- тѣ посѣтители не обича да се на- станяватъ въ голѣми, напѣкани съ хора хотели. Тѣ предпочитатъ цѣли вили или апартаменти въ вилитѣ, дето има спокойствие и растител- ностъ, а въ хотелитѣ тѣ стоятъ вре- менно до намирането на други квар- тира. Впрочемъ какво би правили голѣми комфортни хотели зимъ, ко- гато и сегашнитѣ малки хотели въ града нѣматъ достатѣчна клиентела?

Днесъ по случай призаършване на стария сезонъ (1929) намираме за необходимо да кажемъ нѣщо за не- говитѣ резултати за нашия поми- нѣкъ, а покрай това да подигнемъ нѣкои въпроси, които биха могли да се иматъ предъ видъ за въ бж- даще. Управлението на курортното бюро твърди, че финансовитѣ ре- зултати за градската каса били даже малко по добри (съ 20000 лева), от- колкото преди една година (1928), при всичко че посѣтителитѣ сж биле съ 353 души по-малко — цифра впро- чемъ твърде незначителна. Значи, числото на лѣтовниците въ послед- ния сезонъ не е увеличено. Това може да се обясни съ голѣмото без- паричие въ България поради из- вѣстни за всинца ни причини. Но и числото на иностранцитѣ не бѣше особено внушително. Съ изключе- ние на българии добруджанци отъ Ромжния, числото на които възле- за на нѣколко хиляди (чисти ромжнѣ сж били 1057), отъ другитѣ държави не сж дошли много гости. И таки: отъ Чехия 603, Германия 151, Тур- ция 171, Австрия 262, Унгария 87, Полша 46, Сърбия 45, Гърция 36.

Съ прискърбие трѣбва да кажемъ, че общинската статистика е нера- ционална и неточна и подлежи на силна критика. Внната тукъ може би не е въ общинското курортно бюро: безъ компетентно съвѣщание на другитѣ общински органи, на дър- жавнитѣ административни власти и отчасти на сажитѣ граждани — камо- датели, курортното бюро не е въ състояние да ни даде такава стат- стика, отъ която бихме могли да си направимъ верно заключение.

Постъпления въ Варненския археологически музей презъ м. ноември 1900 г.

Отъ Варна. Н. Костовъ — 4 мед. турски монети; Л. Овчаровъ — 5 разни монети, П. Стайковъ — ржкописно евангелие и трѣбникъ отъ 17 вѣка; Л. Поповъ — бронзовъ медаль отъ 1000 годишната на Бориса-Михаила; Деспина Караманова — стара икона; В. Атанасова — сѣщо, Л. Г. Давидовъ — сребър. рим. монета и spigel табло; Гр. Николиевъ — табло IV велико народно събрание въ рамка, С. Кесиджовъ — налжми инкрустирани съ сѣдеф. *Аджемлеръ*. Д. Ламбовъ — бронзовъ монета Одессо съ и медна Маврикий; Д. Угреновъ — сѣщо, медна рилска; Д. Симовъ — сѣщо, Д. Константиновъ — сребър. турска и змбн отъ а. Т. Стефановъ — предистория бронзовъ чукъ, Хр. Николовъ — визан. монета и желѣзна ю. *тжжъ*. Ев. Ранкова — сѣщо с. ска. Р. Девня. Щ. Галовъ — рически картини. *Шуменъ*. Г. Петевъ — ржкописенъ гръцко б. сборникъ отъ 1802 г. *Османъ*. Чевъ — профсорникъ и. н. смолно вещество съ релеф. бражения. *Неврокопъ*. К. Дж. — среб. монета Рагуза, мед. 2 среб. китки, 2 среб. ги. позлатенъ съ камъни, 1 г. ница съ 3 вждици, 3 среб. 2 чив. малки гушници, 1 латена, 1 ушникъ, 2 сребърно уш. ч. среб. на. никъ, съ д. благодарн.

ПОКАНА

Поканватъ се членоветъ на К. П. И. Д-во „**Варненски Коренякъ**“ на 8-й того (Недѣля) 9 часа сутринъта въ клубното си помѣщение на **Извънредно** **общо събрание** при дневенъ редъ:

Приемане новия дружественъ уставъ.

Събранието ще се състои, колкото енове и да присъствуватъ, понеже предѣленото за 1-й того не се състоя о нѣмане кворумъ.

Входъ съ членски карти.

Отъ Настоятелството.

Истинския коренякъ, кждѣто и да билъ той, всѣта трѣбва да мисли за благо на дружеството си, то му носи благоденствие и което се стрѣми да вигне града Варна до степенъ--единъ день, ако не -- неговото поколение да се радва отъ благата на вата Черноморска птица.

Яко, отдѣли единъ день за дружественъ инте-ти това важно извънредно събрание!